

عنوان مقاله: بررسی تاثیر آموزش بر میزان آگاهی سرپرستاران از برقراری ارتباط انسانی به پرسنل
پرستاری در بیمارستانهای علوم پزشکی اصفهان
نویسنده یا نویسندگان: سید غلامرضا مدنی* - فاطمه عطار طوسی
آدرس: عضو هیئت علمی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان

دنیایی که ما در آن زندگی می کنیم از نظر تکنولوژی، صنعت و فعالیت انسانی پیشرفتهای سریع نموده و در روابطی که انسانها چه در زندگی فردی و چه در محیط کار باهم دارند از روشهای مختلف برقراری ارتباط استفاده می کنند.

امروزه محور اصلی زندگی بشر بر ارتباط استوار است. میل به برقراری ارتباط یکی از نیازهای عمده بشر اولیه بوده و در جوامع امروزی یکی از ضروریات بقای زندگی است.

ارتباط امکان ایجاد تبادل نظر و فکر و احساسات را بوجود می آورد و بزرگترین پدیده برای حل و فصل بسیاری از مشکلات و مهمترین راه انگیزش به کار در افراد می باشد. اگر این ارتباط قطع شود، انگیزه و میل به کار و مسئولیت پذیری در انسانها کاهش می یابد.

عدم توجه به روابط انسانی پدیده ایست که هر روز تعداد چشمگیری از کارمندان را دچار ناراضیتهای و کناره گیری از کار می کند. ۵۰ تا ۶۰ درصد پرسنل بیمارستانها را پرستاران تشکیل میدهند که ۲۸ درصد آنها پس از مدتی از کار کناره گیری می نمایند که به علت برقراری ارتباط نامناسب است (گلیس، ص ۵۱۴)

در ایران نیز زراعتکاری (۱۳۷۱) طی تحقیقی می نویسد: ۷۵ نفر از پرسنل پرستاری شرکت داده شده در پژوهش در طی سالهای ۱۳۶۱ لغایت ۱۳۷۰ در شهر اصفهان از بخشهای ویژه تغییر محل خدمت داده اند که یکی از علت های تغییر محل خدمت عدم برقراری ارتباط مناسب بوده است.

آگاهی مدیران و سرپرستاران از روشهای ارتباطی صحیح باعث می شود که کارمندان در طول ساعات کار با توجه به سختی کار دچار تنیدگی شوند. تنیدگی حاصل از عدم برقراری ارتباط صحیح سرپرستار با پرسنل پرستاری سبب می شود، پرستاران این تنش را به بیماران منتقل نمایند و ارائه مراقبتهای پرستاری همراه با داشتن تنش ارائه خدمت به بیماران را کاهش میدهد.

پژوهشی با عنوان "بررسی تاثیر آموزش بر میزان آگاهی سرپرستاران از برقراری ارتباط انسانی با پرسنل پرستاری در بیمارستانهای علوم پزشکی اصفهان در سال ۱۳۷۳" انجام گردیده و هدف آن تعیین میزان آگاهی سرپرستاران از برقراری ارتباط انسانی با پرسنل پرستاری قبل و بعد از آموزش بوده است.

در این مطالعه تعداد ۷۰ نفر سرپرستاران در آزمون اول شرکت داشته اند. تعداد ۱۵ نفر به دلایل مختلف در آزمون دوم شرکت نکرده و کل واحدهای مورد پژوهش در آزمون دوم ۵۵ نفر بوده اند. آزمون دوم بعد از برقراری ۲ ساعت کلاس آموزشی و مطالعه جزوه آموزشی ارتباط انسانی به فاصله ۲۰ روز بعد از آزمون اول برگزار گردید. ابزار گردآوری داده ها در این پژوهش پرسشنامه بوده است که جهت دستیابی به اهداف پژوهش تنظیم گردید. بخش اول شامل ۹ سوال در ارتباط با مشخصات دموگرافیک واحدهای مورد پژوهش تنظیم گردیده و بخش

دوم شامل ۲۰ سوال در زمینه های همکاری ، احترام ، اعتماد و حمایت تنظیم شده است.

یافته های این مطالعه در ۲۱ جدول و ۲۰ نمودار خلاصه شده است و به منظور دستیابی به نتایج مروشهای آمار توصیفی و استنباطی مورد استفاده قرار گرفت . یافته های بدست آمده نشان داد که میانگین در کل نمرات و اجزاء آن قبل و بعد از آموزش تفاوت داشته و بر اساس محاسبات آماری مشخص گردید که آموزش موجب افزایش ۷۰ درصد در نمره آزمون شده است . همچنین یافته ها نشان دادند که بین تاثیر آموزش با سابقه کار و سن و جنس ارتباطی وجود نداشته اند دلایل متعددی در این زمینه مطرح می باشد.

